

Sygn. akt II Ka 692/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Cieplińskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2022 r.

sprawy **P. K.**

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 10 maja 2022 r. sygn. akt II K 760/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 692/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 10 maja 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 760/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	- błąd w ustaleniach faktycznych, będącej wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazu przepisów postępowania (art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk), który to błąd wyrażał się w przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia występku z art. 284 § 2 kk; - naruszenie przepisów postępowania poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia przez Sąd orzekający w pierwszej instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego, co powinno stanowić obraz logicznego procesu myślowego, który doprowadził Sąd do określonego rozstrzygnięcia w sprawie, a nie w wybiórczym przedstawieniu wyłącznie tych dowodów i argumentów, które pasują do przyjętej koncepcji, to zaś rażąco odbiega od obowiązku nałożonego na Sąd polegającego na	# zasadny # częściowo zasadny # nierzasadny

	swobodnej, a nie dowolnej ocenie dowodów; - naruszenie przez Sąd Rejonowy zasady obiektywizmu przez zastosowanie przez Sąd pierwszej instancji domniemania winy wobec oskarżonego i wyprowadzenie ustaleń faktycznych na podstawie domniemań, a nie na podstawie analizy przeprowadzonych i ujawnionych w toku sprawy dowodów;	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty wywiedzione przez skarżącego okazały się bezzasadne. Na wstępie nadmienić należy, iż apelacja sformułowana została w sposób niezwykle ogólnikowy. Jej autor wprawdzie postawił konkretne zarzuty – przytaczając nawet ich podstawy prawne - jednak były to tak naprawdę jedynie utarte, schematyczne i gołosłowne stwierdzenia, które nie zawierały w swej treści żadnych odniesień do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Dopiero w części motywacyjnej wywiedzonego środka zaskarżenia podsądny wyraził – i to dość lakonicznie – przekonanie, jakoby zgromadzony w toku procesu materiał dowodowy w rzeczywistości nie miał rzekomo dostarczyć podstaw do poczynienia ustaleń co do zamiaru, jaki winien kierować nim jako sprawcą przestępstwa z art. 284 § 2 kk. I chociaż autor tej myśli w żaden sposób nie rozwinął, to pomimo to, właśnie temu zagadnieniu Sąd Okręgowy poświęci najwięcej swej uwagi.		

I tak, rzeczywiście przestępstwo przywłaszczenia, zarówno w trybie podstawowym jak i kwalifikowanym, ma charakter umyślny, a zatem legislator wymaga od sprawcy działania ze sprecyzowanym, ukierunkowanym zamiarem. Jak wykazało postępowanie dowodowe, ten z całą pewnością przyświecał P. K.. Nie należy bowiem zapominać, iż wprowadził on w posiadanie spornych maszyn, lecz miało to miejsce na określonych w konkretnych umowach wypożyczenia warunkach. Oskarżony nie był zatem właścicielem tegoż mienia, a jedynie jego czasowym dysponentem, w związku z czym nie przysługiwały mu uprawnienia wynikające z tytułu własności. Ten przysługiwał bowiem w dalszym ciągu firmie (...) K. K.. Jednocześnie, wszystkie zawarte pomiędzy stronami umowy (tj. 3) zawierały wyraźne i jednoznaczne zapisy na wypadek braku terminowego regulowania należności przez najemcę. I tak, kontrahenci wspólnie uzgodnili, że w sytuacji braku terminowej płatności - powyżej 7 dni od ustalonej daty, podpisane przez nich umowy zostaną automatycznie zerwane, i to z winy nierzetelnego płatnika, który zobligowany będzie do dokonania w ciągu 24 godzin zwrotu pojazdów ich właścicielowi. Innymi słowy, w przypadku ziszczenia się powyższych przesłanek, najemca straci zezwolenie na legalne posiadanie naczep i – analogicznie - ewentualne dalsze ich zatrzymanie będzie bezprawne. I o ile początkowo P. K. czynił zadość ciążącym na nim zobowiązaniom i dokonywał płatności zgodnie z ustalonym harmonogramem, o tyle od lutego

2020 roku nie regulował już faktur wystawionych przez firmę (...) za wypożyczenie rzeczonych naczep, w związku z czym, zgodnie z treścią zapisów umownych, w dniu 24 lutego 2020 roku winien zwrócić sprzęt M. K. (1). Posażony jednak tego nie uczynił, wyraźnie unikając kontaktu ze spółką, a następnie składając bezpodstawne zapewnienia o uregulowaniu należności i zwrocie pojazdów.

Oczywiście, ten od samego początku utrzymywał, że rzeczywiście nie dokonał wzmiankowanych płatności, ale nie wynikało to z jego złej woli, lecz z porozumienia jakie uprzednio miał zawrzeć z M. K. (1). Mężczyźni mieli się umówić w ten sposób, że ten ostatni odbierze naczepy z określonego miejsca i zwolni tym samym oskarżonego od obowiązku dalszych płatności. Ta wizja nie została jednak poparta żadnymi innymi dowodami. M. K. (2) wyraźnie jej zaprzeczył, oskarżony nie przedłożył zaś żadnych dokumentów, które zdołałyby uwiarygodnić, że rzeczywiście tak było. Trudno jednocześnie przyjąć, ażeby tak znamienne postanowienia umowne nie zostały sformalizowane i udokumentowane. Wszak, M. K. (2) reprezentował podmiot profesjonalnie świadczący usługi transportowe, a zatem przyzwyczajony był do dokładności przy tego typu transakcjach. Z kolei, w interesie P. K. leżało ewentualne spisanie takich zapisów, właśnie w celu uwolnienia się od potencjalnej odpowiedzialności za wypożyczony sprzęt. Wreszcie – wersji zdarzeń zaprezentowanej przez oskarżonego przeczyły niebudzące żadnych wątpliwości ustalenia co do okoliczności, w jakich spółka

(...) odzyskała władztwo nad tymże mieniem. I absolutnie nie wyglądało to w ten sposób, że M. K. (2) odebrał je z umówionego z oskarżonym miejsca. Oskarżony zaś nie wykazał z jakich logicznych względów właściciel nie uczyniłby tego pomimo korzystnego z jego punktu widzenia porozumienia i w dalszym ciągu podejmował próby kontaktu z nim.

Również deklarowane przez oskarżonego problemy zdrowotne nie mogły skutecznie depenalizować, czy nawet usprawiedliwiać, jego przestępczych działań. P. K. wprawdzie w roku 2020 przebywał w szpitalu, jednak, jak wynikało z wiarygodnego materiału dowodowego, miało to miejsce dopiero w czerwcu, czyli blisko pięć miesięcy od daty czynu. Nie sposób zatem łączyć ze sobą tych dwóch niezależnych zdarzeń.

W tej sytuacji trudno uznać, że oskarżony nie działał z zamiarem przywłaszczenia powierzonego mu mienia. Warunki zawartych przez niego umów wypożyczenia były jasne, zaś podpisując rzeczony kontrakty winien się on zaznajomić ze wszystkimi ich postanowieniami, a w razie wątpliwości wyjaśnić nieścisłości czy niejasności z kontrahentem. Akceptując umowy w takim kształcie P. K. nie tylko zobowiązał się do dokonywania określonych, terminowych płatności, ale także zgodził się na konsekwencje płynące z niewywiązywania się z tego obowiązku.

Wniosek

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy

zasadny

Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie: - o zmianę wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego;	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu na uwzględnienie nie zasłużył żaden z tak sformułowanych wniosków apelacyjnych.		
Lp.	Zarzut	
	Z ostrożności procesowej: Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do oskarżonego P. K., poprzez orzeczenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż jest to kara rażąco surowa, jednocześnie Sąd w sposób nieuprawniony nie skorzystał z instytucji zawartej w art. 37a kk, mimo iż w ocenie skarżącego był powinien, co mogłoby skutkować orzeczeniem kary grzywny w miejsce kary pozbawienia wolności;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut alternatywnie wywiedziony przez skarżącego okazał się bezzasadny. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż orzeczona wobec P. K. kara w żadnym razie nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność		

mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko zainteresowanej strony procesowej, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość bądź przeciwnie – jest karą zbyt łagodną, która nie zdoła spełnić swych ustawowych celów. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem, wbrew odmiennym wywodom apelacji, ferując rozstrzygnięcie w tym zakresie, Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy płynące z treści art. 53 kk, właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, obiektywnie bacząc przy tym na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osoby sprawcy, a zatem zarówno te przemawiające na korzyść P. K., jak też te obciążające go. Co więcej – swoje stanowisko organ procesowy, wprawdzie zwięźle, acz

przekonująco uargumentował w części motywacyjnej wyroku, gdzie dokładnie wskazał jakie przesłanki przemówiły za właściwością, celowością i współmiernością wymierzenia wobec podsądnego mieszczącej się w podstawowych granicach ustawowego zagrożenia czynu z art. 284 § 2 kk kary o charakterze izolacyjnym.

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiły okoliczności przemawiające za szczególnym, uprzywilejowanym potraktowaniem sprawcy i wymierzeniem względem niego kary na zasadach szczególnych – czyli przy uwzględnieniu instytucji z art. 37a kk. Tutaj przypomnieć należy, iż wprawdzie dla skorzystania z tejże regulacji konieczne jest równoległe zaistnienie trzech przesłanek – po pierwsze, w grę wchodzi przestępstwo zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat; po drugie, hipotetycznie wymierzona przez Sąd kara pozbawienia wolności za to przestępstwo nie może być surowsza od 1 roku; po trzecie zaś, sprawca nie może być osobą popełniającą przestępstwo działającą w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, nie może być również osobą popełniającą przestępstwo o charakterze terrorystycznym, jednak przywołana regulacja ma charakter fakultatywny. Innymi słowy, jej zastosowanie absolutnie nie jest uzależnione tylko od ziszczenia się przesłanek nakreślonych przez ustawodawcę, lecz także od autonomicznej decyzji Sądu, który z jakichś względów powinien uznać, że

w danej, konkretnej sprawie, w odniesieniu do danego, konkretnego sprawcy wystąpiły nadzwyczajne okoliczności, przemawiające za stwierdzeniem, że kara standardowa, nawet w najniższym możliwym wymiarze, byłaby niesprawiedliwa i zbyt wygórowana. Co więcej – możliwość skorzystania z tego wariantu uwarunkowana jest również od pozbawionego wszelkich wątpliwości uznania, że właśnie takie rozstrzygnięcie okaże się wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, a przy czym równolegle w powszechnym odbiorze będzie jawiło się jako sprawiedliwe i słuszne. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że skorzystanie przez Sąd z dobrodziejstwa tej instytucji winno mieć miejsce jedynie wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Wystąpienia takich wyjątkowych okoliczności nijak nie wykazał zaś apelujący, który na łamach wywiedzionej apelacji jedynie wskazał jakiego rozstrzygnięcia się domaga, bez przytoczenia jego jakichkolwiek podstaw. W tej sytuacji Instancji Odwoławczej niezwykle trudno rozwinąć tę problematykę. Tak czy inaczej, nie należy zapominać, iż popełnienie przez oskarżonego występku, stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania nie miało charakteru incydentalnego. Wręcz przeciwnie – P. K. miał już na swoim koncie przestępstwa i to również te skierowane przeciwko mieniu. Wobec tego, uznać należy iż zastosowane wobec niego dotychczas sankcje karne (kary o charakterze wolnościowym, kary z warunkowym

zawieszeniem ich wykonania k.144) okazały się niewystarczające dla osiągnięcia pożądaných efektów resocjalizacyjnych. Poza tym, przywłaszczenie analizowane na gruncie niniejszej sprawy bez wątpienia było czynem o wysokim stopniu społecznej szkodliwości – jego czasookres był długi, zaś wartość mienia duża – co winno znaleźć odbicie w wymierzonej względem niego represji karnej.		
Wniosek		
Analiza wywiedzionej apelacji nakazuje przyjął, iż ten domagał się wymierzenia mu kary grzywny – przy zastosowaniu art. 37a§ 1 kk.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezzasadności wywiedzonego zarzutu wniosek apelacyjny tego rodzaju nie zasługiwał na uwzględnienie.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 10 maja 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 760/20.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw, ażeby powziąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

II.	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty – oskarżony osiąga dochód oraz posiada majątek.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 10 maja 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 760/20;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana